

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Józef Wąsik
Sędziowie:	SSA Wojciech Kościółek (spr.) SSA Regina Kurek
Protokolant:	sekr.sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2016 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa I. R. (1)

przeciwko A. P. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 16 lipca 2015 r. sygn. akt I C 1826/14

1. zmienia punkty III i V zaskarżonego wyroku w ten sposób, że nadaje im treść:

„III. a/ zasądza od pozwanego A. P. (1) na rzecz powoda kwotę 25 692,18 zł (dwadzieścia pięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt dwa złote 18/100) z umownymi odsetkami liczonymi od czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi za okres od 11 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za okres od dnia 1 stycznia 2016 r., z tym zastrzeżeniem, że odpowiedzialność pozwanego jest w tym zakresie solidarna z odpowiedzialnością (...) sp. z o.o. w K., której dług stwierdzono w punkcie I wyroku;

III. b/ oddala powództwo w pozostałym zakresie;

V. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu”;

2. oddala apelację w pozostałym zakresie;

3. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

SSA Regina Kurek SSA Józef Wąsik SSA Wojciech Kościółek

Sygn. akt I A Ca 1833/15

UZASADNIENIE

Powód I. R. (1) domagał się od pozwanego A. P. (1) zapłaty kwoty 81 219 zł z umownymi odsetkami w wysokości 17 % od dnia 1 lipca 2013r.

Pismem z dnia 17 października 2014r. powód cofnął pozew co do kwoty 3 993,02 zł, twierdząc, że dnia 22 września 2014r. zawarł umowę przelewu wierzytelności, co do raty kredytu przypadającej na dzień 26 lipca 2014r.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że dnia 1 lipca 2013r. zawarł z (...) sp. z o.o. w K. umowę pożyczki w kwocie 125 000 zł z 17% umownymi odsetkami, którą spółka ta zobowiązywała się spłacać w 30 comiesięcznych ratach.

Według powoda - pozwany A. P. (1) w dniu 30 stycznia 2014r., celem zabezpieczenia spłaty pożyczki złożył weksel wraz z deklaracją wekslową.

W dniu 10 marca 2014r. powód wypowiedział umowę pożyczki i wezwał pozwanego, jako poręczyciela do zapłaty niespłaconej części pożyczki.

W dniu 6 czerwca 2014r. (...) sp. z o.o. w K. wpłaciła powodowi kwotę 5 400 zł.

Wyrokiem zaocznym (z daty zaskarżonego orzeczenia) w stosunku do (...) sp. z o.o. w K. Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od powyższej spółki na rzecz powoda kwotę 77 226,00 zł z odsetkami umownymi od wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 27 sierpnia 2014r.

Pozwany A. P. (1) wniósł o oddalenie powództwa. Podniósł, że wobec nieotrzymania załączników do pozwu nie może ustosunkować się merytorycznie do zgłoszonego żądania.

Zarzucił nieistnienie zobowiązania, podnosząc, że w znacznej części wierzytelność powoda została zaspokojona przez (...) sp. z o.o. w K., a w pozostałej części powód przeniósł wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki z 1 lipca 2013r. na inny podmiot w osobie (...) sp. z o.o. Sp. Komandytowa.

W ostatnim zakresie doszło do umorzenia wierzytelności w wysokości 37 357,50 zł. Zaś wpłata (...) sp. z o.o. w K. za okres od lipca 2013r. do czerwca 2014r. wyniosła łącznie 56 852,22 zł.

W odpowiedzi na wezwanie powód oświadczył, że umowa przelewu wierzytelności powoda na rzecz (...) sp. z o.o. Sp. Komandytowa obejmowała wyłącznie kwotę 5 143,62 zł i kwota ta podobnie, jak suma 56 852,22 zł zostały uwzględnione przez powoda i pomniejszyły jego roszczenia wobec pozwanego zawarte w pozwie.

Nadto wskazał, że dnia 22 września 2014r. powód zawarł kolejną umowę przelewu wierzytelności z (...) sp. z o.o. Sp. Komandytowa na kwotę 5 143,62 zł, która znalazła odzwierciedlenie w ograniczeniu roszczenia z dnia 17 października 2014r.

Pismem z dnia 24 czerwca 2015r. pozwany wniósł o zawieszenie postępowania do czasu zakończenia postępowania karnego wszczętego z inicjatywy pozwanego, u podstaw, którego znalazła się teza, że kwota 125 000 zł stanowiąca przedmiot pożyczki spółki (...) sp. z o.o. w K. ze strony powoda została przekazana przez ówczesnego prezesa spółki (...) sp. z o.o. w K. na rzecz (...) sp. z o.o. Sp. Komandytowa, podobnie jak i inne wartości majątku (...) sp. z o.o. w K. na rzecz (...).

Na rozprawie w dniu 2 lipca 2015r. nie stawił się pozwany.

Sąd Okręgowy w Krakowie przeprowadził dowody z zaoficerowanych dokumentów w tym z protokołu z dnia 30 stycznia 2014r. (k. 108) przekazania (...) sp. z o.o. w K. przez powoda na rzecz jej nowego prezesa i ujawnił fakt, że właścicielem udziałów w spółce był powód oraz pochodzącej z tej samej daty deklaracji wekslowej wystawionej przez pozwanego.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo w stosunku do pozwanego A. P. (1).

W motywach orzeczenia wskazał Sąd Okręgowy na następujące fakty;

W dniu 1 lipca 2013 r. I. R. (1) jako pożyczkodawca i (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. jako pożyczkobiorca zawarli umowę pożyczki. Spółka była powiązana osobowo i kapitałowo z I. R. (1).

Kwota pożyczki została wypłacona pożyczkobiorcy. Z tytułu częściowej spłaty umowy pożyczki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. dokonała na rzecz I. R. (1) 12 wpłat w różnych wysokościach na sumę 56.852,22 zł, w tym ostatnią, w wysokości 5.400 zł, 6 czerwca 2014 r.

Przedmiotem umowy było udzielenie (...) sp. z o.o. przez I. R. (1) pożyczki w kwocie 125.000 zł z przeznaczeniem na bieżące finansowanie działalności firmy (pkt 1).

Pożyczka została udzielona na okres od 1 lipca 2013 r. do 1 stycznia 2015 r. (pkt 2), jej oprocentowanie wynosiło 17% w skali roku (pkt 3), a spłaty obejmujące ratę kapitałową i ratę odsetkową, pomniejszoną o należny podatek, miały być realizowane do 12. dnia każdego kolejnego miesiąca w wysokości 5.143,62 zł (pkt 4); jednocześnie zastrzeżono, że spłata będzie dokonywana na rachunek J.I. R. w 27. dnu każdego miesiąca (pkt 5).

Strony uzgodniły, że każdej z nich przysługuje prawo rozwiązania niniejszej umowy z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia (pkt 6), a w przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy (...) sp. z o.o. zobowiązana jest do dokonania spłaty całkowitej kwoty niespłaconego kapitału oraz odsetek należnych do dnia całkowitej spłaty (pkt 7).

W dniu 30 stycznia 2014 r. A. P. (1) podpisał weksel własny in blanco w miejscu oznaczonym słowami „odręczny podpis wystawcy weksla”. Poza tym formularz weksla nie został wypełniony. Podpis został notarialnie poświadczony.

Równocześnie sporządzono deklarację wekslową, podpisaną przez A. P. (1), w której oświadczył on jako wystawca weksla, że na zabezpieczenie roszczeń I. R. (1) z tytułu ewentualnych przyszłych zobowiązań, wynikających z kredytu udzielonego przez I. R. (1) na rzecz (...) sp. z o.o. w wysokości 125.000 zł wraz z kosztami ubocznymi, składa on do dyspozycji I. R. (1) weksel in blanco ze swojego wystawienia i upoważnienia remitenta do:

1) wypełnienia tego weksla przez wpisanie sum: wymagalnych należności remitenta wraz z należnymi odsetkami na dzień płatności weksla, kwoty odpowiadającej opłacie skarbowej od weksla oraz kosztów dochodzenia wierzytelności za pośrednictwem kancelarii prawnej – do wysokości 10% sumy wekslowej lub innych niezbędnych kosztów dochodzenia wierzytelności,

2) opatrzenia weksla miejscem płatności według swego uznania,

3) opatrzenia weksla terminem płatności według swego uznania,

4) opatrzenia weksla klauzulą „bez protestu” lub równoznaczną „bez kosztów”,

jeżeli wystawca weksla uchybi terminowi spłaty zobowiązań.

Sąd Okręgowy ustalił, że w świetle deklaracji że remitent zawiadomi wystawcę o wypełnieniu weksla listem poleconym, wysłanym najpóźniej na 7 dni przed terminem płatności na adres „(...)”. W pozostałych kwestiach deklaracja została określona jako bezwarunkowa i nieodwołalna, a wygasa jedynie w przypadku, gdy rozliczenia finansowe z tytułu zakupów wymienionych powyżej w punktach 1 i 2 zostały zaakceptowane przez strony i zakończone między nimi.

Ustalono, że po wygaśnięciu deklaracji remitent zwróci weksel wystawcy lub jego pełnomocnikowi, który okaże stosowne upoważnienie do odbioru weksla. Podpis został notarialnie poświadczony.

Weksel i deklaracja zostały podpisane przy okazji nabycia w tym dniu całości udziałów w spółce (...) przez A. P. (1), A. P. (2) i A. W..

Prezesem zarządu spółki (...) był w tym czasie I. R. (1), a po sprzedaży udziałów został nim A. P. (2).

W dniu 10 marca 2014 r. I. R. (1) pisemnie wypowiedział spółce (...) umowę pożyczki.

Pismem datowanym na 14 kwietnia 2014 r. A. P. (1) został poinformowany przez I. R. (1) o wypowiedzeniu umowy wobec spółki ze skutkiem na 10 kwietnia 2014 r. oraz o jego zamiarze wystąpienia na drogę sądową przeciwko spółce i (...) solidarnie, jeżeli pożyczka nie zostanie spłacona w terminie do 10 maja 2014 r. Pismo, wysłane na adres: (...)i awizowane 17 kwietnia 2014 r., zostało zwrócone przez pocztę 5 maja 2014 r. wobec jego niepodjęcia w terminie.

W dniach 10 lipca 2014 r. i 22 września 2014 r. I. R. (1) zawarł z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytową w K. umowy przelewu części wierzytelności przysługującej mu wobec (...) sp. z o.o. z tytułu umowy pożyczki. Każda z umów obejmowała przelew kwoty 5.143,62 zł – pierwsza z tytułu raty z 26 czerwca 2014 r., a druga z tytułu raty z 26 lipca 2014 r. Spółka (...) potrąciła przelaną na jej rzecz przez I. R. (1) wierzytelność z wierzytelnością przysługującą wobec niej spółce (...).

Konstruując stan faktyczny, Sąd Okręgowy – w zakresie spornym – oparł się przede wszystkim na zebranych w sprawie dowodach z dokumentów, które uznał za wiarygodne, gdyż ich autentyczność i zgodność z prawdą nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron i nie budzą wątpliwości Sądu, a ponadto zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w wymaganej przepisami formie.

Sąd I instancji pominął niektóre znajdujące się w aktach sprawy dokumenty, uznając, że dotyczą one okoliczności bezspornych lub nieprzydatnych dla rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Okręgowego - powództwo okazało się częściowo zasadne i to tylko wobec (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., w stosunku do której zapadł wyrok zaoczny.

W zakresie dotyczącym roszczenia przeciwko A. P. (1) uznał Sąd Okręgowy roszczenie za nieusprawiedliwione. Sąd Okręgowy wskazał, że żądanie skierowane przeciwko A. P. (1) zostało oparte na wystawionym przez tego pozwanego 30 stycznia 2014 r. wekslu własnym in blanco, który przez powoda I. R. (1) nie został wypełniony. W procesie wytoczonym przez wierzyciela wekslowego dłużnikowi wekslowemu ze zobowiązania wekslowego Sąd w pierwszej kolejności bierze pod uwagę treść i prawidłowość wypełnienia weksla. Po pierwsze, weksel w chwili przedstawienia go do realizacji powinien zawierać wszystkie cechy ważności, co ma szczególne znaczenie przy wekslu in blanco. Wypełnienie weksla musi bowiem nastąpić przed wniesieniem pozwu i nie jest możliwe dokonanie jego późniejszych uzupełnień. Po drugie, weksel nie może nasuwać wątpliwości co do swej prawdziwości. Zasada ta odnosi się zarówno do samej osnowy weksla, jak i do stanu dokumentu (w szczególności Sąd powinien zbadać, czy na wekslu nie ma śladów podrobienia lub przerobienia dokumentu, wskazujących na jego sfałszowanie). Weksel in blanco może zostać wypełniony tylko zgodnie z zawartym między remitentem (pierwszym wierzycielem) a wystawcą weksla porozumieniem wekslowym, które w realiach niniejszej sprawy przybrało formę pisemnej deklaracji wekslowej, sporządzonej 30 stycznia 2014 r. i dołączonej do akt sprawy. Wymogi weksla własnego zawarte są w art. 101 – 102 Prawa wekslowego.

W ocenie Sądu Okręgowego – w przypadku weksla mamy do czynienia z ważnością jedynie formalną, której przesłanek dokument przedstawiony przez powoda nie spełnia. Zawiera jedynie jeden z szeregu wymaganych elementów – podpis wystawcy weksla własnego (art. 101 pkt 7 Prawa wekslowego). Pusty blankiet wekslowy nie jest wekslem, na podstawie którego może dojść do zasądzenia żądanej kwoty, wobec czego roszczenie powoda skierowane przeciwko A. P. (1) nie zasługiwało na uwzględnienie. Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wyraźnie domagał się zapłaty z weksla, opierając swe żądanie tylko na tej podstawie, a nie na ewentualnym wskazaniu łączącego go z

pozwany stosunku podstawowego. Sąd nie mógł zatem doszukiwać się innej podstawy materialnoprawnej żądania, uznając, że kwestia badania takiego stosunku (czy nie doszło np. do przejęcia długu, poręczenia cywilnoprawnego, kumulatywnego przystąpienia do długu) pozostaje poza zakresem jego kognicji.

Apelacje od wyroku w części oddalającej powództwo złożył powód.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, a to

* art. 210 k.p.c. przez oddalenie powództwa w związku z niewykazaniem podstawy prawnej;

* art. 210 k.p.c. i art. 232 k.p.c. przez uwzględnienie zarzutu niepodniesionego przez pozwanego, tj. naruszenie zasad równości stron i kontrydiktoryjności postępowania;

- naruszenie prawa materialnego, a to art. 876 k.c. przez jego niezastosowanie, podczas, gdy z materiału dowodowego wynika, że przedstawiona deklaracja wekslowa posiada wszelkie cechy niezbędne do ważnego poręczenia cywilnego.

Na tych podstawach domagał się zmiany zaskarżonego orzeczenia i orzeczenia co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem pozwu ewentualnie uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając apelacje zważył Sąd Apelacyjny co następuje;

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Podniesiony przez powoda. zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego poprzez uznanie, iż deklaracja wekslowa i oświadczenie spisane na jej odwrocie nie spełniają wymogu umowy poręczenia według kodeksu cywilnego należy do oceny prawnej bezspornych w sprawie okoliczności (co bezprzedmiotowymi czyni zarzuty apelacji związane z naruszeniem prawa procesowego).

Przechodząc do zarzutów dotyczących naruszenia prawa materialnego, a to art. 876 § 1 k.c. i art. 878 k.c. uznać należy jego trafność. Poręczenie stanowi obok umowy gwarancyjnej czy weksła, postać zabezpieczenia typu osobistego, poprzez umocnienie pozycji prawnej wierzyciela, który może szukać zaspokojenia swojej wierzytelności także z majątku poręczyciela.

Niezbędnymi elementami umowy są oświadczenia stron ujawniające w sposób dostateczny wolę poręczyciela do zobowiązania się względem wierzyciela, że wykona on określone zobowiązanie, gdyby dłużnik główny go nie wykonał. Nie oznacza to jednak konieczności posłużenia się w oświadczeniu terminem "poręczam" (Z. Radwański (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 2, s. 1060; także (w:) System prawa prywatnego, t. 8, s. 405).

Użycie w deklaracji wekslowej przez pozwanego oświadczenia, że zabezpiecza roszczenia z tytułu przyszłych roszczeń oznacza przyrzeczenie (porękę) takiego zachowania na wypadek, gdyby pozwany (...) swego przyszłego zobowiązania nie spełnił.

Rzecz wszakże w tym że zakres jego zobowiązania winien być znany pozwanemu nie tylko w oparciu o dane wynikające z dokumentacji przedsiębiorstwa, ale i z oświadczenia powoda (działającego podówczas w roli organu tego dłużnika art. 354 § 2 k.c.) i winien pozostawać w realnej relacji do postanowień umowy.

Niewątpliwie jest bowiem w sprawie, że umowa pożyczki (określana także jako kredytowa) zawierała w sobie precyzyjne postanowienia, tak co do okresu jej obowiązywania do 1 stycznia 2015r. jak i wysokość raty obciążającej pożyczkobiorcę. Wbrew natomiast twierdzeniu powoda nie zawierała postanowienia o rozłożeniu świadczenia **na 30 rat.**

Niewątpliwie też wysokość raty miesięcznej wskazanej w umowie, w relacji do okresu trwania umowy nie odpowiadała sumie kapitału.

Okoliczności tej nie wyjaśnia powód w swoim pozwie, jak również nie wyjaśnia tej okoliczności dołączony do pozwu harmonogram spłat, stanowiący przy tym niezależny od umowy dokument (brak widocznych cech jego powiązania z treścią umowy i w konsekwencji brak podstaw dla przyjęcia wiedzy pozwanego, że termin spłaty ostatniej z rat jest późniejszy od wskazanej umową), który odnosi się nie do okresu 18 miesięcy (co wynika z postanowień umowy - 6 miesięcy 2013r. + 12 miesięcy 2014r. = 18 miesięcy), lecz do 30 miesięcy.

Nie jest przy tym powinnością Sądu wyjaśnienie tej rozbieżności z urzędu w warunkach, w których pozwany zaprzeczył faktowi istnienia wierzytelności powoda, zaś powód nie wykazał okoliczności związanych z zasadami spłaty pozostałej należności (to jest sięgającej ponad okres do 1 stycznia 2015r. (za miesiąc grudzień 2014r.) ewentualnie związanej z zapłatą kwoty przewyższającej ustaloną umownie sumę rat w relacji do przedmiotu pożyczki i wymagalnych odsetek).

W tym kontekście upatrywana w apelacji powoda zasada kontrydiktoryjności opiera się na błędnym założeniu, że wszystkie fakty związane ze zgłoszonym żądaniem zapłaty długu umownego obciążają dowodowo pozwanego, ten bowiem w wypadku stwierdzenia jego odpowiedzialności co do zasady winien wykazywać jedynie fakt spełnienia świadczenia w zakresie, który w danych (in casu) okolicznościach jest w stanie wykazać (spłaty określonej wartości zadłużenia na zasadach określonych w umowie, czyli długu, który wynikał z zawartej umowy pożyczki w relacji do poręczenia).

Niewątpliwie taką okolicznością nie jest fakt dotyczący sposobu uregulowania w umowie zasad zapłaty należności (głównej wraz z odsetkami) przez dłużnika głównego, która nie rekompensuje całości zobowiązania określonego umową w postaci określonych umowa rat ponad czas zawarcia umowy (tj. styczeń 2015r) względnie ponad kwotę wynikającą z sumy rat miesięcznych. Należy przypomnieć, że podstawową cechą umowy poręczenia jest jej akcesoryjność. Zobowiązanie poręczyciela pozostaje w stosunku zależności do zobowiązania dłużnika głównego i zasadniczo dzieli jego los. Odpowiedzialność poręczyciela jest zatem uzależniona od istnienia ważnego zobowiązania dłużnika, którego poręczyciel dług poręczył. O akcesoryjności poręczenia przesądza także zależność między zakresem odpowiedzialności poręczyciela a rozmiarem zobowiązania dłużnika, co przekłada się na odpowiedzialność poręczyciela także za wszelkie dodatkowe zobowiązania przewidziane zobowiązaniem głównym (np. odsetki, koszty postępowania).

Czynności prawne dokonane przez wierzyciela z dłużnikiem głównym po udzieleniu poręczenia nie zwiększają zobowiązania poręczyciela, a nadto zakres jego zobowiązania dotyczyć może tylko tej części długu, która łączyła się z udzielonym poręczeniem, a którego wysokość nie została spełniona przez dłużnika głównego. Akcesoryjność należy zatem do istoty umowy poręczenia.

W warunkach stanowiska procesowego pozwanego, który zaprzeczył istnieniu wierzytelności powoda (i przedstawił własne rozliczenie, które i tak nie wyczerpywało w całości zobowiązania głównego), uznać należy, że to na powodzie spoczywał ciężar wykazania (art. 6 k.c.) rzeczywistej wysokości zadłużenia pozwanego z tytułu poręczenia za przyszłe (tj. powstałe po 30 stycznia 2014r) należności istniejące na datę powstania poręczenia i na datę wyrokowania w sprawie.

Zakresem bowiem poręczenia objęte mogły być jedynie te świadczenia, które były wymagalne w okresie od 30 stycznia 2014r. do 1 stycznia 2015r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, skoro niekwestionowane przez powoda wpłaty pozwanej (...) odnosiły się w okresie po 30 stycznia 2014r. do kwot po 5 022, 32 zł (przy wymagalnej 5143,62 co daje różnicę 121,30 zł x 3 = 363,90 zł – 851,34 = - niedopłata 487,44 zł.) i w tej wysokości były wpłacane do czasu rozwiązania umowy przez powoda w kwietniu 2014r., to w warunkach, w których czas trwania umowy upływał 1 stycznia 2015r. i gdy ostatnia rata wpłacona przez (...) przypadła na czerwiec 2014r. i tak jak w maju 2014r. wynosiła 5400 zł (5 400 – 5143,62 = 256,68 x 2 = nadpłata

513,36 zł), zaś wierzytelność za miesiąc czerwiec, lipiec 2014r. stanowiły przedmiot przelewu na rzecz osoby trzeciej, to przy uwzględnieniu wpłaty dokonanej w czerwcu 2014r. jako wymagalnej w kwietniu 2014r.), to usprawiedliwionym jest wniosek, że okres zadłużenia pozwanego wobec powoda odpowiadał należnościom za miesiące: sierpień, wrzesień, październik, listopad i grudzień 2014. (5x 5143,62 zł – 513,36+487,44), w którym nieuiszczony stosownie do postanowień umowy dług pozwanego, jako poręczyciela długu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. względem powoda, wyniósł 25 692,18 zł. Należy przy tym wskazać, że suma kwot uregulowanych z tytułu pożyczki powodowi przez dłużnika głównego i poręczyciela nie odpowiada nawet według twierdzeń pozwanego całości opisanego umową świadczenia (37 357,50 zł. + 56.852,22 + 25 692,18 **<** 125 000), tym niemniej , gdy w ramach opisanej umowy poręczenia nie określono wysokości długu wymagalnego do spłaty ratalnej istniejącego na datę poręczenia i ograniczono się jedynie do określenia przyszłych i to ewentualnych zobowiązań wynikających z umowy pożyczki (określanej kredytem), to jego wysokość nie może przekraczać sumy rat które jako przyszłe wynikają z treści samej umowy.

Odpowiedzialność pozwanego w powyższym zakresie jest solidarna z dłużnikiem (...) (art. 881 k.c.)

W pozostałym zakresie należność powoda względem pozwanego nie wynika z postanowień umowy pożyczki, a rozbieżności między treścią umowy pożyczki a dołączonym do pozwu harmonogramem spłat nie zostały w żaden sposób wyjaśnione i jako takie interpretowane być winny na korzyść pozwanego.

A skoro tak, to uwzględniając treść materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przed Sądem I instancji, a także powyższe rozważania orzekł Sąd Apelacyjny jak w wyroku na podstawie wskazanych przepisów, a nadto art. 386 § 1 k.p.c. oraz art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono jak w wyroku na podstawie art. 100 k.p.c.

SSA Regina Kurek SSA Józef Wąsik SSA Wojciech Kościołek